

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/38/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513207226
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8513207226.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Martina Fil'akovského v spore žalobcu Y. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XX, XXX XX L. M., právne zastúpený JUDr. Andrejom Patakym, advokátom so sídlom Hlavné námestie 2, 060 01 Kežmarok, proti žalovanej L. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XX, XXX XX L. M., právne zastúpená JUDr. Marošom Ježíkom, advokátom so sídlom Okružná 871/65, 064 01 Stará Ľubovňa, o zaplatenie 4.375 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 5C 81/2014-106 zo dňa 23. februára 2017, takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Súd p r i z n á v a žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 123, § 136 odsek 1, § 137 odsek 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“); § 132, § 150, § 153 odsek 1, § 185 odsek 1, § 187 odsek 1, § 191, § 215, § 216 odsek 1, § 217 odsek 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

3. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že manželstvo žalobcu a žalovanej bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 3C/120/2004, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.07.2005. Žalobca a žalovaná boli podielovými spoluvlastníkmi bytu č. XX, vo vchode XX na X. poschodí bytového domu súp. č. XXXX na ulici Y. v L. M.. Strany sporu uzavreli dohodou o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k bytu, k spoločným častiam bytu a k nehnuteľnostiam uvedeným vyššie dňa 22.08.2013 a jej dodatok č. 1 dňa 28.10.2013. Z uzavretej dohody o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva vyplýva, že uvedená nehnuteľnosť prešla do výlučného vlastníctva žalovanej, pričom žalovaná bola povinná vyplatiť žalobcovi na vyrovnanie jeho podielu sumu 21.540,83 Eur, ktorá bola rozdielom dohodnutej sumy na vyporiadanie podielu vo výške 22.000 Eur a nedoplatku správcu bytu L. pripadajúcom na podiel žalobcu vo výške 459,17 Eur, a to do 28.08.2013. Vklad tejto dohody bol povolený dňa 29.10.2013. Predmetom konania je náhrada za neužívanie spoluvlastníckeho podielu žalobcu na predmetnom byte č. XX za obdobie od decembra 2010 do októbra 2013 v pomere

zodpovedajúcim jeho spoluvlastníckemu podielu, t.j. 1/2 k celku, nakoľko žalobca tvrdil, že žalovaná užívala spoločnú vec - byt č. XX ako celok nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Z vykonaného dokazovania, a to z výsluchu žalobcu však vyplýva, že tento sám odišiel sám z bytu ešte za trvania manželstva, a to minimálne od roku 2003, kedy musel mať povolenie na prechodný pobyt v S., keďže povolenie na trvalý pobyt v ČR dostal dňa 09.04.2008. Podľa tvrdenia samotného žalobcu býval v ČR so svojou priateľkou od roku 2006 až do marca 2013 (čl. 97 spisu). Tvrdenie žalobcu, že žalovaná sa mu vyhrážala v roku 2005, že ak príde do bytu, ho udá za znásilnenie, pre rozhodnutie v posudzovanej veci súd prvej inštancie považoval za bezpredmetné a nepravdepodobné, nakoľko ak by sa mu žalovaná skutočne takto vyhrážala žalovaný mal túto skutočnosť oznámiť polícii a podať na žalovanú trestné oznámenie, čo však neurobil. Žalobca teda nepreukázal, aby byt nemohol užívať. Tvrdenie žalovaného, že nemal kľúče od bytu, keďže ich dal synovi, prvoinštančný súd nemohol zobrať do úvahy, pretože žalobcovi nič nebránilo, aby žiadal od syna kľúče späť, ak by chcel byt skutočne užívať. Žalovaná nebránila žalobcovi, aby užíval svoj podiel v byte, t.j. aby okrem detskej izby užíval aj príslušenstvo bytu - kuchyňu, WC, kúpeľňu a spoločné priestory patriace k bytu, keďže nevymenila zámky od bytu. Žalobca tiež nešpecifikoval, v akom rozsahu nad svoj spoluvlastnícky podiel žalovaná užívala byt, keďže v konaní bolo preukázané, že neužívala detskú izbu, v ktorej mal žalobca uskladnené veci ale len spálňu a príslušenstvo bytu. Žalobu zamietol aj z toho dôvodu, že v dohode o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k bytu č. XX žalobca aj žalovaná v čl. IV vyhlásili, že uzavretím tejto dohody považujú vyššie uvedené rozdelenie ich podielového spoluvlastníctva v rozsahu tejto dohody za vyporiadané a nemenné a tiež prehlásili, že z dôvodu, podielového spoluvlastníctva nebudú mať v budúcnosti voči sebe žiadne iné nároky ako tie, ktoré sú uvedené v tejto dohode. Konanie žalobcu, ktorým si v tomto konaní uplatňuje nárok vyplývajúci z podielového spoluvlastníctva s poukazom na uzavretú dohodu o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva a osobitne na čl. IV tejto dohody, považoval za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a takému konaniu nemôže poskytnúť právnu ochranu.

4. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil prvoinštančnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Uviedol, že nemal možnosť riadneho užívania bytu, pretože kľúče odovzdal synovi v roku 2006 vzhľadom na vyostrené vzájomné vzťahy so žalovanou. Do dnešného dňa ich nemá a ani ich nežiadal z dôvodu vyhrážok zo strany žalovanej o podaní trestného oznámenia. K vyjadreniu žalovanej, že zámky vymenila až po dohode o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva sa nemôže vyjadriť, nakoľko ide o jej jednostranné tvrdenie. Žalobca tým, že sa odsťahoval a odovzdal kľúče od bytu, bol nútený si nájsť vlastné bývanie. Keďže pracoval od roku 1999 v S., v roku 2006 si prenajal H.R.izbový byt a v roku 2008 dostal povolenie k trvalému pobytu. Nesúhlasí ani s tvrdením žalovanej, že na základe dohody došlo k rozdeleniu miestností, ktoré bude užívať žalobca. Žalovaná svojvoľne vystažovala údajne všetky osobné aj huteľné veci žalobcu do detskej izby, s čím žalobca nesúhlasil. Žalobca napriek tomu, že v predmetnom byte od roku 2006 nebýva, podieľal sa na úhrade väčšiny nákladov a poplatkov spojených s bytom. Tým, že súd odmietol výsluch svedkyne Y., dal na ťarchu žalobcovi, že neuniesol dôkazné bremeno. Poukázal na to, že súd vykonal dokazovanie bez toho, aby strany sporu o zabezpečení týchto dôkazov boli upovedomené, a to zabezpečenie spisových podkladov 2C/113/2011, nakoľko prvoinštančný súd využil podklady z tohto konania voči žalobcovi bez toho, aby bol tento na uvedené dokumenty vopred pripravený a mohol na ne reagovať. Prvoinštančný súd si nesprávne vysvetľuje, čo je titulom, ktorý sa uvádza v rámci dohody.

5. K odvolaniu žalobcu podala vyjadrenie žalovaná. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Rozhodnutie súdu považuje za vecne správne. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal so všetkými skutočnosťami uvádzanými v žalobe.

6. K vyjadreniu žalovanej podal vyjadrenie žalobca. Uviedol, že žalovaná neuviedla zásadné skutočnosti, ku ktorým je potrebné sa osobitným spôsobom vyjadrovať.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych

zisteníach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

9. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

10. Z obsahu spisu vyplýva, že manželstvo strán konania bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 3C/120/2004, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.07.2005. Po rozvode manželstva ostali sporové strany spoluvlastníkmi bytu č. XX, vo vchode XX na X. poschodí bytového domu súp. č. XXXX, postavenom na parcele č. XXXX/X na LV č. XXXX k. ú. L. M. každý v podiele 1, spoluvlastníkmi podielu na spoločných zariadeniach tohto bytového domu na pozemku parcele C-KN č. XXXX/X zastavané plochy a nádvorí o výmere XXX m² a parcele C-KN č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvorí o výmere XXX m² na LV č. XXXX, ako aj spoluvlastníkmi pozemku parcela C-KN č. XXXX zastavané plochy a nádvorí o výmere XX m² spolu s garážou súp. č. XXXX, postavenou na pozemku na LV č. XXXX k. ú. L. M. (ďalej len „byt“).

XX. Dňa 22.08.2013 bola medzi stranami sporu uzatvorená Dohoda o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva (ďalej len „Dohoda“), v zmysle ktorej prešiel byt do výlučného vlastníctva žalovanej s tým, že žalovaná bola povinná vyplatiť žalobcovi na vyrovnanie jeho podielu sumu 21.540,83 Eur (sumu, ktorá predstavuje rozdiel dohodnutej sumy na vypořádanie vo výške 22.000 Eur a nedoplatku u správcu bytu pripadajúci na podiel žalobcu vo výške 459,17 Eur). V zmysle Článku IV. Dohody, cit.: „Účastníci tejto dohody vyhlasujú, že uzatretím tejto dohody považujú vyššie uvedené rozdelenie ich podielového spoluvlastníctva v rozsahu tejto dohody za vypořádané a nemenné a tým prehlasujú, že z tohto titulu nebudú mať v budúcnosti voči sebe žiadne iné nároky ako tie, ktoré sú uvedené v tejto dohode.“ Dňa 28.10.2013 bol medzi stranami sporu uzatvorený Dodatok č. 1 k Dohode. Vklad tejto Dohody bol povolený v katastri nehnuteľnosti pod č. U. dňa 29.10.2013.

12. Podľa ustanovenia § 123 Občianskeho zákonníka, vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

13. Podľa ustanovenia § 136 odsek 1 Občianskeho zákonníka, vec môže byť v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov.

Podľa odseku 2, spoluvlastníctvo je podielové alebo bezpodielové. Bezpodielové spoluvlastníctvo môže vzniknúť len medzi manželmi.

14. Podľa ustanovenia § 137 odsek 1 Občianskeho zákonníka, podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

15. Vlastnícke právo je najvýznamnejším vecným právom, definíciu ktorého obsahuje priamo zákon. Vlastníctvom alebo vlastníckym právom treba rozumieť právo ovládať vec, najmä ju držať, užívať, požívať a nakladať s ňou vlastnou mocou, ktorá nie je závislá od žiadnej inej moci kohokoľvek k tej istej veci. Definovanie práv vlastníka platí pre každého vlastníka, pretože ústavné právo ani zákon nerozlišuje medzi druhmi a formami vlastníctva. Vlastnícke právo má u každého vlastníka rovnaký zákonný obsah a požíva rovnakú ochranu.

16. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal toho, aby súd zaviazal žalovanú na úhradu náhrady za neužívanie jeho spoluvlastníckeho podielu na byte za obdobie od decembra 2010 do októbra 2013.

17. Nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ustanovenia § 137 odsek 1 Občianskeho zákonníka. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu.

18. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem prípadu ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom

užívání celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav.

19. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR, zo dňa 27. 10. 2010, sp. zn. 6 Cdo 184/2010)

20. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa nemožnosti riadneho užívania bytu z jeho strany odvolací súd uvádza, že toto v konaní nebolo preukázané. Treba prisvedčiť prvoinštančnému súdu v tom smere, že skutočnosť, že žalobca nemal u seba kľúče je irelevantná. Žalobca sám dobrovoľne odovzdal svoje kľúče od bytu svojmu synovi, pričom v konaní nebolo preukázané, žeby si ich nemohol vziať späť. Rovnako tvrdenie, že byť nemohol užívať z dôvodu hrozby podania trestného oznámenia na jeho osobu je bezpredmetné. V konaní nebolo preukázané, žeby sa žalovaná žalobcovi akýmkoľvek spôsobom vyhrážala (ani zo strany žalobcu nebolo pre túto skutočnosť podané trestné oznámenie) a pokiaľ by aj mala žalovaná podozrenie zo spáchania trestného činu voči jej osobe, mala by právo podať trestné oznámenie. Ani táto skutočnosť by však v zásade nemala vplyv na možnosť žalobcu užívať jeho spoluvlastnícky podiel. Samotný žalovaný v priebehu konania uviedol, že nikto mu nebránil vstupovať do bytu (čl. 96 súdneho spisu). Vlastník má právo vec užívať, ale aj neužívať, a preto nemožno využitie tejto druhej možnosti klásť na ťarchu druhému spoluvlastníkovi.

21. Nevykonanie dôkazov navrhnutých stranou konania nie je postupom, ktorým súd odňal strane možnosť konať pred súdom. Do obsahu základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom, ktoré strana konania pred všeobecným súdom navrhla, nepatrí povinnosť súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci sudcovi a súdu umožňuje vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú.

22. Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 odsek 1 veta druhá O.s.p. (§ 185 odsek 1 C.s.p. pozn. odvolacieho súdu) je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011)

23. Vzhľadom na vyššie uvedené preto nemožno prvoinštančnému súdu vyčítať, keď návrh žalobcu na vypočutie svedka - p. Y. zamietol.

24. Pri posudzovaní rozsahu užívania spoločnej veci nemusí byť rozhodujúca len veľkosť užíwanej časti veci, ale rozhodujúca môže byť úžitková (hospodárska) hodnota užíwanej časti veci, ak je táto hodnota, vzhľadom na konkrétne okolnosti, u jednotlivých častí veci, rozdielna.

25. Žalovaná v priebehu konania uviedla, že v byte užívala spálňu a spoločné časti bytu (obývačka, kuchyňa, kúpeľňa, chodba), a to až do času, kým nebol byt v jej výlučnom vlastníctve. Žalobca ako spoluvlastník bytu mal k dispozícii okrem spoločných častí bytu detskú izbu, v ktorej mal aj uskladnené svoje osobné veci. Podľa názoru odvolacieho súdu je úžitková hodnota spálne v zásade rovnaká ako úžitková hodnota detskej izby. V konaní nebolo preukázané, aby žalovaná okrem spálne využívala aj túto detskú izbu. Aj z tohto dôvodu sa preto nemožno stotožniť s tvrdením odvolateľa, že žalovaná využívala byt nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Z vyjadrení žalobcu vyplýva, že si po svoje veci prišiel v roku 2014, resp. 2015, pričom sa podľa jeho vyjadrenia nachádzali v garáži a nie v detskej izbe. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v danom období už predmetný byt bol vo výlučnom vlastníctve žalovanej, a preto by ani táto skutočnosť neznamenalala, že žalovaná využívala byt nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu.

26. K odvolacej námietke týkajúcej sa zabezpečenia spisových podkladov z konania sp. zn. 2C/113/2011 vedeného na Okresnom súde Stará Ľubovňa odvolací súd uvádza, že na pojednávaní dňa 29.11.2016 boli žalobca a aj jeho právny zástupca upovedomení o tom, že súd sa oboznámi so spismi sp. zn. 2C/113/2011 a sp. zn. 2C/63/2010. Zápisnice z pojednávaní z vyššie uvedených konaní boli tiež založené do spisu sp. zn. 5C/81/2014. Preto nemožno prisvedčiť odvolateľovi v tom smere, že nebol na takéto dokumenty pripravený a nemal možnosť sa k nim vyjadriť.

27. K samotnej Dohode o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva odvolací súd uvádza, že Článok IV. Dohody bol formulovaný pre účastníkov tejto Dohody jasne a zreteľne tak, že nemožno pripustiť výklad žalobcu uvedený v podanom odvolaní. Samotný žalobca ani v priebehu prvoinštančného konania výklad tohto Článku nepodal, a ani nevyvrátil jeho platnosť (čl. 96 súdneho spisu).

28. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06)

29. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok potvrdzuje ako vecne správny (§ 387 C.s.p.).

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 odsek 1 C.s.p. v spojení s § 255 odsek 1 C.s.p..

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).